

Publicerad 2009-03-10 08:18 av Ingmar Hård

Kort utdrag från min bok SKOLKOMSTER utgiven på förlag SPLI.

Den osynlige bagaren i en stad

”Finns det ingen som behöver en bagare”, sa han. ”Nån som kan baka bröd! Bröd behövs ju!”

Han var knappt fyrtio år gammal. Stod där och grät. Torkade sig i ansiktet med handens ovansida. Såg på mig genom tårflimret.

”Man behövs ju inte längre. Fast jag kan baka”. Uppgivna axelrörelser.

Så vred han undan huvet och tittade bort, ut genom fönstret. Man kunde se hustak, bergsryggar och en flik av en sjö.

Vi var hemma hos honom, hemma i hans lägenhet. Där rådde ordning. Och han själv var ganska städad – bortsett från det ledsna i ansiktet. Vid andra tillfällen hade jag sett honom på stan utan att veta vem han var. Bara hört honom benämnas som ”Bagar´n” och förstått att han egentligen hörde till A-laget. Men då visste jag som sagt var inte vem han var.

Vilket jag istället visste nu, när jag var hemma hos honom. För han var också en pappa. Pappa till Kristina, en av mina elever.

”Du behövs för henne”, sa jag. ”Hon behöver dig, din dotter. Hon behöver dig trots att du är den du är.

Därför att du är hennes pappa. Du måste förstå det”. Sa jag, kanske något tillämpat. Men i alla fall.

Det blev tystnad i rummet nu, därhemma hos Bagar´n, som inte rörde sig ur fläcken vid mina ord utan bara fortsatte titta ut genom sitt fönster. Bortvänd, med ryggen åt mig. Orörlig. Som sökte han en annan verklighet. En annan än den han hade.

Efter en stund vände han sig mot mig igen. Jag såg hans ögon ännu våta. Men tårar kom inte mer.

”Det förstår du väl”, sa han nu. ”Om jag inte får plats i världen, finns det ingen plats hos mig för Kristina heller. Snälla! Hjälp mig. Ge mig en plats!” Och han kom tätt intill och gav mig en lite tafatt kram. ”Snälla! Du som är lärare. Kan du inte hjälpa!”

Och jag ville. Hjälpa.

Men så hjälplös. Nu igen.

Så hjälplös.

Och varför kunde inte jag göra något för en bagare, Kristinas far. Varför gjorde ingen annan nåt.

Varför kunde han inte få lite värdighet.

Han ville ju!

Och det skulle ju hjälpt hans dotter.

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Ingmar Hård med Poeter.se id #27267 innehar upphovsrätten